

نظر

رویکرد آمریکا به سلامت مردم: غفلت، وحشت و تکرار

روایت فاصله بسیار با آرزوی برخورداری از یک نظام بهداشتی و سلامتی عمومی

آمریکایی که نمی‌شناختیم!

اوضاع کنونی تصویر نادرستی از سیستم بهداشت و سلامت این کشور در گذشته به دست می‌دهد. قبل از پایان قرن پیشین، هنگامی که در فواصل زمانی منظم، تب زرد، سل و سایر بیماری‌های واگیردار، بزرگ‌ترین شهرهای کشور را درنوردیدند، سلامت مردم، یک مؤلفه ضروری و کلیدی قرارداد اجتماعی بود. حتی قبل از آن که دانشمندان، میکروب‌هایی را شناسایی نمایند که منجر به این بیماری‌ها می‌شود، دولت‌ها و افراد فهمیدند و درک کردند که به ترکیبی از رهبری، برنامه‌ریزی و همکاری نیاز است تا آن بیماری‌ها را کنترل و از آن‌ها پیشگیری نمایند. برخی از قدیمی‌ترین سازمان‌های سلامت و بهداشت عمومی (در بوستون، نیویورک و بالتیمور^۱)، بر مبنای این فرض (تقدم داشتن جان مردم) ایجاد شده‌اند. با کم کردن شیوع بیماری‌های عفونی، سازمان‌های

بحران سلامت عمومی در حال نمایان شدن است و ثروتمندترین کشور جهان، در تلاش است تا یک پاسخ مؤثر به آن بدهد. بیمارستان‌ها لباس مخصوص و ماسک برای محافظت از پزشکان و پرستاران ندارند، آن‌ها همچنین، به تعداد کافی تخت‌های مراقبت ویژه ندارند تا بتوانند بیماران را درمان کنند. آزمایشگاه‌ها تجهیزات کافی برای تشخیص سریع موارد مشکوک ندارند و سازمان‌های سلامت و بهداشت محلی و دولتی در سراسر کشور، فاقد نیروی انسانی هستند تا بتوانند گسترش این بیماری را ردیابی کنند. شاید بدتر از همه این باشد که سیاست، پیام‌های ضروری درباره اهمیت فاصله‌گذاری اجتماعی و نیاز به تعطیلی‌های موقت را پیچیده‌تر ساخته است. با یک سیستم قوی بهداشت و سلامت دولتی، می‌توان مانع از وقوع تقریباً تمام این مشکلات شد اما در آمریکا، یک چنین سیستمی وجود ندارد.

جنین اینترلاندی^۱ عضو هیئت تحریریه نشریه نیویورک تایمز و نویسنده موضوعاتی پیرامون سلامت، علم و آموزش، در این مطلب با عنوان «رویکرد آمریکا به سلامت مردم: غفلت، وحشت و تکرار» که در ۹ آوریل ۲۰۲۰ در تارنمای نیویورک تایمز منتشر شده است، چالش‌های نظام سلامت آمریکا را برمی‌شمرد و از ضرورت برخورداری از یک نظام بهداشتی قوی که ضامن سلامت جامعه آمریکا باشد، سخن می‌گوید. این در حالی است که چالش‌ها و بحران‌ها با گسترش روزافزون کرونا و ویروس، ضعف‌های این سیستم را بیش از پیش نمایان ساخته و فراتر از همه، شخصی پنداشتن سلامت در آمریکا به جای یک موضوع عمومی، مورد توجه منتقدان است.

1. Jeneen Interlandi
2. The U.S. Approach to Public Health: Neglect, Panic, Repeat

3. Boston, New York and Baltimore

عددهایی که نشان از بی‌فکری دارد

طبق گزارش ائتلاف غیرانتفاعی بهداشت و سلامت عمومی آمریکا^۴ در سال ۲۰۱۹، هزینه‌های بهداشت و درمان در دهه گذشته، ۲۵ درصد افزایش یافت، حال آنکه بودجه سازمان‌های سلامت و بهداشت عمومی محلی حدود ۲۴ درصد کاهش یافت؛ و بودجه مرکز کنترل و پیشگیری بیماری ثابت ماند و تغییری نکرد. امروز فقط ۳ سنت از هر دلاری که صرف بهداشت و سلامت می‌شود، به بخش بهداشت و سلامت عمومی اختصاص می‌یابد. نتایج این عدم توازن، مدت‌ها قبل از آن‌که کووید-۱۹ در ماه مارس خود را به جهان بنمایاند، مشخص بود.

یافت و از کمتر از ۵۰ سال به تقریباً ۸۰ سال رسید. تام فریدن^۱، مدیر سابق مرکز کنترل و پیشگیری بیماری به من گفت: «این مرکز همواره با کمترین میزان پول، جان بسیاری را نجات داده است».

وِنِدی پارمت^۲، کارشناس حقوقی بهداشت و سلامت عمومی در دانشگاه نورث ایسترن^۳ بیان داشت: «به نظر فراموشی بزرگی رخ داد. وقتی که حافظه بیماری‌های همه‌گیر فراموش شد، حقوق افراد اهمیت بیشتری نسبت به مسئولیت جمعی پیدا کرد و وقتی که علم پزشکی پیشرفت کرد، سلامتی نیز یک موضوع کاملاً شخصی تلقی شد».

سلامت و بهداشت عمومی کمک کردند تا آنچه را که دانشمندان سرایت بیماری همه‌گیری نامند، کنترل شود؛ به طرز قابل توجهی میزان مرگ‌ومیرهای قابل پیشگیری در میان بچه‌ها و بزرگسالان در سن کار را کاهش داده و ثابت نگاه داشتند. این کنترل و کاهش در نیمه دوم قرن بیستم نیز ادامه یافت، هنگامی که قوانین جدید فدرال، محافظت از غذا، هوا و آب در برابر آلودگی را تضمین کردند، کمپین‌های ملی بلاهای اعتیاد به نیکوتین و بیماری‌های عفونی مقاربتی را تحت کنترل درآوردند. تأثیر اقدامات سلامت و بهداشت عمومی به حدی عالی و زیاد بود که وقتی این قرن تمام شد، امید به زندگی در آمریکا به شدت افزایش

1. Tom Frieden
2. Wendy Parmet
3. Northeastern University

4. public health nonprofit Trust for America's Health

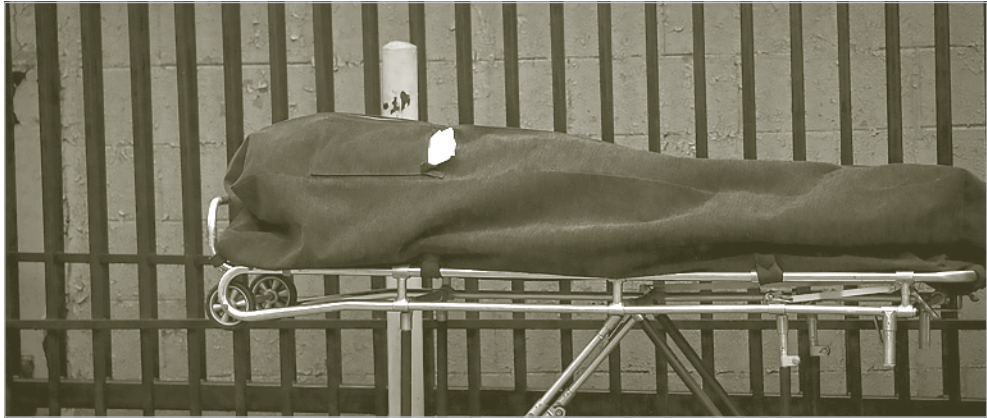
راه بهتری نیز وجود دارد

یک سیستم بهداشت و سلامت عمومی را فرض کنید که در آن، تمام نهادهای سلامت عمومی از فناوری‌های پیش‌تاز یکسانی در آزمایشگاه‌های خود و بر روی کامپیوترهای خود استفاده می‌کنند. این سیستم بهداشت و سلامت، تجهیزاتی دارد که منجر به ایجاد سریع و به‌کارگیری آزمایش‌های تشخیصی در مواقع بحران می‌شود، پرتال‌های وبی دارد که در آن‌ها، اطلاعاتی در خصوص بیماری را منتشر می‌کند، ظرفیت بیمارستان و جمعیت‌های در معرض ریسک بالا را می‌توانند، ثبت نمایند تا در اختیار مسئولان در سراسر کشور قرار دهند. نرم‌افزارهای کاربردی کاربرپسندی دارد که باعث می‌شوند با همکاری شهروندان، تلاش‌های اپیدمیولوژیست‌ها تسهیل گردد. فناوری به‌منظور ایجاد یک چنین سیستمی از قبل وجود دارد، فقط باید تغییراتی در آن ایجاد کرد، آن را سازگار ساخت و سپس اجرایش نمود. البته که این مسئله نیازمند سرمایه‌گذاری است و در سال ۲۰۱۹، کنسرسیوم سازمان‌های بهداشت و سلامت عمومی بردولت فدرال، اعمال نفوذ کرد تا یک میلیارد دلار به‌منظور کمک به مدرن‌سازی زیرساختار اطلاعاتی سیستم بهداشت و سلامت عمومی کشور اختصاص دهد که به آن‌ها، ۵۰ میلیون دلار داده شد. با شروع کووید-۱۹، این رقم

از سال ۲۰۰۸ تا ۲۰۱۷، سازمان‌های سلامت و بهداشت عمومی بیش از ۵۰ هزار شغل را از بین بردند؛ مانند اپیدمیولوژیست‌ها، تکنسین‌های آزمایشگاه و متخصصان اطلاعات عمومی که این رقم، ۲۳ درصد از کل نیروی کار آن‌ها را تشکیل می‌دهد. برنامه‌های حیاتی از قبیل واکسیناسیون، آزمایش‌های عفونی مقاربتی و نظارت بر ذخیره آب و غذای محلی نیز یا کم شده یا از بین رفته است. در ادامه، چند دشمن دیرینه بهداشت و سلامت عمومی دوباره برگشته‌اند؛ سرخک و سفلیس. این مسئله به دلیل مصرف نیکوتین در میان نوجوانان و آلودگی آب و غذا با باکتری و سرب بوده است. هر یک از این بحران‌ها، تب و تاب و برآشفستگی‌های خود را داشته اما هیچ‌یک برای خلاص شدن از آنچه کارشناسان، استراتژی بهداشت و سلامت عمومی کشور می‌نامند، یعنی غفلت، وحشت و تکرار، کافی نبوده است. اسکات بکر^۱ رییس انجمن آزمایشگاه‌های بهداشت و سلامت عمومی بیان داشت: «ما از بخش بهداشت و سلامت عمومی غافل می‌شویم تا زمانی که یک فاجعه رخ دهد، آن وقت، پول زیادی برای حل مشکل خرج می‌کنیم؛ و به محض آن‌که بحران خاموش می‌شود، بودجه این بخش را کم می‌کنیم».

به ۵۰۰ میلیون دلار افزایش یافت؛ در صورتی که خیلی بیشتر از این‌ها نیاز است. طبق گزارش ائتلاف غیرانتفاعی بهداشت و سلامت عمومی آمریکا، یک شکاف ۴.۵ میلیارد دلاری میان مخارج کنونی سازمان بهداشت و سلامت عمومی و هزینه مدرن کردن زیربنای اطلاعاتی آن وجود دارد.

در نهایت، این هفته هرچقدر هم که پول زیادی به این سازمان اختصاص یابد، باید به‌طور مساوی برای جمعیت‌های درآمد بالا و جمعیت‌های درآمد پایین خرج شود. سازمان‌های بهداشت و سلامت در همه‌جا، در تلاش‌اند تا بیماری همه‌گیر کووید-۱۹ را مهار نمایند اما این مبارزه در جمعیت‌های حاشیه‌نشین، بسیار شدیدتر است. در این مناطق، بهداشت کم است، خانه‌های بهداشت وجود ندارد و اعتماد به مسئولان نیز بسیار کم است. داده‌های اولیه حاصل از چند ایالت نشان می‌دهد که اسپانیایی-پرتغالی‌ها و آمریکایی-آفریقایی‌ها، مرگ‌ومیرهای زیادی ناشی از ویروس کرونا داشته‌اند که این یافته، هم تعجب‌آور نیست و هم غیرقابل قبول است. یک سیستم بهتر می‌تواند کمک فدرال را به جاهایی هدایت کند که بیشتر به آن کمک نیاز دارند. سیستمی که تلاش کند تا میراث بی‌عدالتی و سوءاستفاده را -که بر تاریخ پیروزی‌های بهداشت

سرمایه‌گذاری پرریسک باشد؛ اما هنگامی که بیماری همه‌گیر بعدی از راه برسد، جان میلیون‌ها نفر (اگر نخواهیم کل اقتصاد جهانی را ذکر کنیم)، دقیقاً به همین چیزها بستگی خواهد داشت.

ذهنیت‌ها نیز باید تغییر کند؛ جامعه‌ای که آزادی فردی را ارج می‌نهد و آن را بر هر چیز دیگری مقدم قرار می‌دهد، لاجرم به درمان و سلامتی نیز به‌عنوان یک موضوع شخصی می‌نگرد؛ اما اگر کووید-۱۹ درسی به ما یاد داده باشد، آن درس این است که سلامتی و امنیت ما به اقدام جمعی بستگی دارد و این، همان موضوع سلامت و بهداشت عمومی است.

منبع

این مطلب در ۹ آوریل سال ۲۰۲۰ در تازنمای نیویورک تایمز منتشر شده و در آدرس ذیل قابل دسترسی است:

<https://www.nytimes.com/2020/04/09/opinion/sunday/coronavirus-public-health-system-us.html>

مجبور خواهند شد که بهداشت و سلامت عمومی را در اولویت‌های خود قرار دهند؛ آن‌ها می‌توانند با «همگانی ساختن خدمات بهداشت و سلامت»، شروع کنند و آن را شعار وحدت خود سازند. دسترسی جهانی به مراقبت بهداشتی یک حق انسانی است، اما ما را از پاندمی بعدی یا بحران آب پاک مصون نمی‌دارد. کاپیتان‌های صنعت باید اعمال حاکی از همبوع دوستی و گذشت انجام دهند زیرا در تمام نوآوری‌های موردنیاز برای ایجاد یک سیستم بهداشت و سلامت عمومی مدرن، فقط نباید به فکر سودآوری بود. برای مثال، اگر شما از راه ساخت ونتیلاتور (دستگاه اکسیژن) سود کسب می‌کنید، طراحی یک دستگاه ارزان‌تر و با کاربری آسان‌تر، در واقع ممکن است یک کسب وکار باد به نظر رسد. به همین ترتیب، ساخت واکسن و آنتی‌بیوتیک نیز می‌تواند در مقایسه با چشم‌انداز تولید داروی چند میلیون دلاری سرطان، یک

و سلامت عمومی سایه افکنده است - ریشه‌کن سازد. البته هیچ‌یک از این تغییرات، کمکی نخواهد کرد، چنانچه آن سیستم بر پایه علوم غیرسیاسی و مستحکمی استوار نبوده و تحت هدایت آن نباشد. آژانس‌های بهداشت و سلامت عمومی، به‌دقت و به‌درستی به وجود آمده‌اند زیرا تصمیمات لازم برای متوقف ساختن یک بیماری همه‌گیر یا محافظت از ذخیره غذایی یک کشور و کنترل سرخک به قدری سخت، مهم و حساس هستند که نباید به‌هیچ‌عنوان، تحت تأثیر سیاست قرار بگیرند.

سلامت و بهداشت یک موضوع شخصی نیست!

دیدگاه اصلاح بهداشت و سلامت عمومی، چندان پیچیده یا گران نیست، بلکه جسور است و جسارت و شجاعت از تمام گوشه و کنار کشور را می‌طلبد. سیاستمداران